

1933-ban született Szilvásváradon. Az Iparművészeti és a Képzőművészeti Főiskolán végezte tanulmányait. Mesterei voltak: Ferenczy Noémi, Szőnyi István és Bernáth Aurél.

Nagy B. István, pályája során két ízben is „Súgott képek” címmel rendezett kiállítást műveiből: 2000-ben a budapesti Magyar Borok Házában, 2001-ben pedig a debreceni Lícium Galériában. Ezzel a címadással jellemezte saját alkotói tevékenységéről vallott felfogását, amely azonosságtudatának alapját jelentette. Szellemi örökségének őrzői azt tartják méltónak életművéhez, ha annak egészét a „Súgott képek” meggyőződése szerint gondozzák. Erre utal a nagykanizsai Thúry György Múzeumban rendezett kiállítás címe is.

H. Szilasi Ágota művészettörténész két kiállítás megnyitójában, majd egy önálló tanulmányában is összegezte Nagy B. Istvánnak alkotói küldetéséről megfogalmazott gondolatait: „... festményei a hétköznapi viszonylatok nyers valóságát igen jól ismerő, mégis attól elrejtőző, elidegenedő, az emberi elmúlás felismeréséhez, keserűségének elviseléséhez az isteni

transzcendenciából, útmutatást tartalmazó vonzásából erőt merítő, illetve a nüánsnyi finomságú lelki rezdüléseket, mélységes fájdalmakat tapintatosan boncolgató — „súgott” képek.

... Nagy B. István gyakran említi azt az állapotot, amikor a képek önmagukat festik: amikor egy bizonyos halmazállapoton a konkrét képszerződési-képalakulási események kontroll nélkül teljesítik ki az alapmotívumot, s amikor önmaga a képeiben foglalt üzeneteknek —reményei szerint — jó csatornájaként vehet részt a keletkezési folyamatban. Általában akkor boldog, amikor a kép elkezd diktálni, s a továbbiakban vele csak végrehajtatja magát. Ebben a leírhatatlan, ám az alkotáshoz nélkülözhetetlen lelki-szellemi állapotban születnek meg a képkezdemények. „Ilyenkor az ember úgy csinál, mint egy befogott ló, amelyiket valami gyeplő húz erre, arra, szeme kétoldalt le van árnyékolva, s csak egy a fontos, hogy hogyan lesz az adott kép jó.” — mondja. De azt a titkot, hogy mindezt honnan diktálják, s hogy mi a jó és mi a nem jó, azt nem akarja feszegetni, hiszen ez a jelenség sem filozófiai vagy hitbéli felpuffasztott fejtegetésekre, sem divatos művészeti teóriákra, sem a tanultság dolgaira, sem a tehetség misztériumára nem vezethető vissza. Mégis festményeiben — Hamvas Bélát

idézve —egyfajta „szellemi erőt valósít meg”, materializál számunkra, valamiféle kultikus cselekvéshez hasonlítható folyamat során, amely során a „jó akarata lassan felébred, s a jó akarata benne a jó ismeretét is felébreszti”. Majd, amikor az adott mű egy állapoton túl beérkezik valahová, onnantól kezdve tudja, hogy mit kell tennie. Anyaggá szilárdult ember mivoltánál fogva attól az állapottól tud műveivel elszámolni, amikor a kellő ipari fáradtsággal felhúzza a vásznat, megcsinálja a kép karosszériáját..., s egyszer csak késznek érzi az egyes darabokat.”

A Thúry György Múzeum szeretettel meghívja Önt és kedves családját, barátait

2010. április 27-én 16.30 órára

Nagy B. István Munkácsy-díjas festőművész

„SÚGOTT KÉPEK”

című festménykiállításának megnyitójára.

A vendégeket köszönti:

Száraz Csilla
múzeumigazgató

A kiállítást megnyitja:

Dr. Kostyál László művészettörténész,
megyei múzeumigazgató-helyettes

A megnyitón közreműködik:

Für Éva
énekművész

A kiállítás kurátora:

Péczely Margit képzőművész

Helyszín: Fő út 5.

A festőművésről és munkásságáról lásd részletesebben:

a <http://nagybistvan.hu/> honlapon.